

VALDEMARAS CORNAS

TARP LAIKO
ir
AMŽINYBĖS

DIEVIŠKASIS ŽMOGAUS IŠGELBĖJIMO PLANAS

VALDEMARAS CORNAS

TARP LAIKO
ir
AMŽINYBĖS

DIEVIŠKASIS ŽMOGAUS IŠGELBĖJIMO PLANAS

ŠVIESA RYTUOSE
2017

Versta iš:

Вальдемар Цорн

Между временем и вечностью

Божий план спасения человека

Valdemaras Cornas

Tarp laiko ir amžinybės

Dieviškasis žmogaus išgelbėjimo planas

Iš rusų kalbos vertė *Gabrielius E. Klimenka*

Redagavo *Ilona Petrovė*

Maketavo *Tajana Kruk*

Iliustracijos www.sutterstock.com

Šventasis Raštas cituojamas iš:

Biblija, arba Šventasis Raštas. Vertė Antanas Rubšys ir Česlovas Kavaliauskas. Lietuvos Biblijos draugija, Vilnius, 2016.

Biblija. Senasis Testamentas. Naujasis Testamentas. Vertė Kostas Burbulyš. Tikėjimo žodis, Vilnius, 2004. (Tekste pažymėta raidėmis TŽ).

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-95941-1-8

© «Свет на Востоке», 2016.

© Vertimas į lietuvių kalbą,
Gabrielius E. Klimenka, 2017.

© Misionieriškas ladaros fondas
„Šviesa Rytuose“, 2017.

TURINYS

Pačioje pradžioje	5
Ir apgailestavo Dievas	11
Nuo Ararato iki Babilono	17
Patriarchų laikai	23
Šviesa ant kalno	29
Sunkmečio tūkstantmetis	35
Laiko pilnatvė	41
Prisikėlimo liudytojų laikai	47
Įrašyti danguje	53
Keli patarimai ieškančiam išgelbėjimo	59

PAČIOJE PRADŽIOJE

„Tada Viešpats tarė Mozei:
„Įrašyk tai į knygą kaip priminimą...“

Iš 17, 14

Kai dar neegzistavo visata, kurios didybe, grožiu ir nesuvokiamais toliais mes žavimės, kada nebuvo šviesos nei paties laiko, Dievas, apsuptas miriadų angelų, priėmė sprendimą, turintį sąsają su kiekvienu žmogumi, kada nors gyvenusiu, gyvenančiu arba turinčiu gyventi Žemėje. Nusprendė, kad didybe ir nesuvokiama amžinybės palaima Jis nori pasidalinti su daugybe žmonių. Kas Jį tam pastūmėjo? Mes tegalime spėlioti. Mes žinome iš Rašto, kad Dievas yra meilė. O meilė visada trokšta pasidalinti tuo, ką turi.

Bet kuriuo atveju Dievas žinojo, kiek Jam tai kainuos. Jis – visa žinantis. Jis žinojo, kiek Jam kainuos laisvė, kuria Jis apdovanojo Savo tvairinius. Tačiau lygiaverčiai bendrauti galima tik su tais, kurie yra laisvi. Dar nebuvo žmogaus, o laisve jau pasinaudojo šviesos angelas ir sukilo prieš Dievą. Ir būsimai žmonijai atsirado galimybė rinktis.

Pačioje pradžioje Dievas visą regimąją pasaulį sukūrė kaip lopšį būsimai žmonijai. Sukurdamas galaktikas, žvaigždynus, planetas su jų palydovais, patalpindamas juos neaprepiamoje Visatos

erdvėje, Dievas turėjo mintyse tuos, kurie žvelgs į žvaigždėtą dangų ir galvos apie Jį. Jis turėjo mintyse tave ir mane.

Kurdamas Žemę, gamtą, augalų ir gyvūnų pasaulius, Dievas galvojo apie mus, žmones, tuos, su kuriais trokšta praleisti amžinybę.

Kurdamas Adomą ir Ievą, Dievas žinojo, kaip jie pasinaudos jiems dovanotu gyvenimu ir pasirinkimo laisve. Jis ne tik žinojo, bet ir padarė viską, kad jie turėtų šį pasirinkimą. Jis pats Sava ranka pasodino nuostabų sodą, apgyvendino jame pirmąją porą ir davė jiems įdomią bei svarbią užduotį: rūpintis sodu ir jį saugoti.

„Ir užveisė Viešpats Dievas... gyvybės medį rojaus viduryje ir gėrio bei blogio pažinimo medį“. Ir uždraudė Dievas žmogui valgyti vaisius nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio, tai yra Dievas davė žmogui pasirinkimo galimybę.

Kodėl Dievas tai padarė? Jei nebūtų buvę šio medžio, mes vis dar būtume gyvenę rojuje! Nežinau, nežinau... Tačiau žinau, kad yra skirtumas tarp vaiko nekaltumo ir suaugusio žmogaus šventumo. Dievas davė žmogui laisvą valią, kad šis galėtų būti išbandytas: išbandytas nekaltumas tampa šventumu. Dievas troško turėti šventuosius amžinybėje greta Savęs, nes Jis – šventas.

Tas faktas, kad Dievas davė žmogui laisvą valią, ypač atsiskleidė Edeno sode, Ievos gundymo istorijoje. Dievas jos nepačiupo už rankos, kaip mes pasielgtume su savo vaikais: „Negalima! Aš gi tau sakiau, kad nevalia valgyti šių vaisių!“ Jis labai gerbia žmogaus laisvę, kartu žinodamas, kiek Jam ši laisvė kainuos. „Garbė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris palaimino mus Kristuje visokeriopa dvasine palaima danguje, mus išsirinkdamas jame prieš pasaulio sutvėrimą, kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje. Iš meilės...“ (Ef 1, 3–4). Iki pasaulio sukūrimo prieš visus amžius buvęs Dievo Sūnus žinojo, kad apspjaudytas, sumuštas ir paniekintas kabos ant kryžiaus, mokėdamas kainą už mūsų laisvę.

Išvarydamas nusidėjusius iš Edeno, Dievas pastatė cherubiną su ugniniu kardu, kad jį saugotų. Mano manymu, Jis sukūrė laiko fenomeną, kad žmonės neliktų nuopuolio būsenos, bet veikiami laiko („mirtimi mirsi“) turėtų galimybę per atpirkimą Kristuje pereiti į amžinybę, kuriai ir buvo sukurti. Apie tai kalbama Rašte: „O mes, įtikėjusieji, einame į tą poilsį (*pagal kontekstą – septintoji kūrimo diena*) (Hbr 4, 3, TŽ). Šeštadienis yra žemiškas dangiško Dievo poilsio atspindys, Jo poilsio diena, – nuolatinis priminimas mums

visiems apie amžinybę, kuriai esame sukurti, apie prarastā rojū, galimybē grīžti, kainā, sumokētā už mūsū laisvę rinktis, ir už galimybē mums priimti atperkamajā Jēzaus Kristaus aukā. Ji primena mums apie Visatos tikslā – mūsū pašaukimā mēlēs bendrystei su Pačiu Kūrēju.

IR APGAILESTAVO DIEVAS

„Tuomet Viešpats tarė:
„Mano Dvasia nepasiliks amžinai žmoguje...“

Pr 6, 3

Ararato kalnas

Štai stovi jie, pirmieji žmonės Žemėje, ir nedrįsta atsigręžti į švytintį daugiasparnį cherubiną ir ugninį ratą, užvėrusį jiems kelią į Edeną. Viskas! Viskas prarasta: rojus, amžinybė, bendravimas su Dievu... Pasirinkta. Burtas krito: mirtimi mirsi.

Žmogaus išvarymas iš rojaus ir jo pavaldumas mirties, laiko įstatymui – pirmoji Dievo malonės apraiška. Adomas ir Ieva buvo išvaryti iš Edeno, kad neliktų nupuolusio būvio amžinai. Kad jie turėtų viltį. Dievas tarė: „Žmogus tapo kaip vienas iš mūsų, žinantis gera ir pikta. Kad tik jis kartais neištiestų rankos, nepasiimtų ir nuo gyvybės medžio, nevalgytų ir negyventų amžinai!“ (Pr 3, 22). Mirtimi nubaudęs žmogų už nuodėmę, atėmęs jo galimybę gyventi tokios būsenos amžinai, Dievas dovanojo jam begalinį gailestingumą. Įsivaizduokite: amžinai egzistuoti puolusio būvio! Kaip šėtonas. Kaip jo angelai.

Iš Edeno žmogus išsinešė tris didžius palaiminimus: santuokos institutą („glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu“), pirmą pažadą arba pranašystę apie šėtono priešą Išganytoją („sukelsiu priešišumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo ainijos

ir jos ainijos“) bei galimybę gyvenime tikėjimu pasirinkti ir „pereiti iš mirties į gyvenimą“.

Nuodėmė neliko Edene, ji apsigyveno žmogaus širdyje. Ir pasireiškė pavydu, pykčiu, žmogžudyste. Savo esme žmogus tapo nusidėjėlis. Kaip pirmasis žmogus Adomas tapo pirmuoju nusidėjėliu, taip jo pirmasis sūnus tapo pirmuoju žudiku. Ketvirtajame, penktajame ir šeštajame Pradžios knygos skyriuose, labai trumpai, bet kartu ir labai vaizdingai aprašomas žmonių gyvenimas po išvarymo iš Edeno. Visa vyko pirmą kartą. Ne tik pirmoji žmogžudystė, bet ir pirmieji muzikos instrumentai, įrankiai iš medžio, akmens ir metalo, miestai, ginklai ir karai...

Išniekinimas nuodėme įvyko staiga. Taip pat staiga, kaip ir žmonių giminė pasklido po Žemę. Kai vienam Adomo ir Ievos sūnui, vardu Setas, gimė sūnus Enošas, žmonės ėmė šauktis Dievo vardo. Užgimė savotiška religija. Žmonės pradėjo ieškoti prarastos bendrystės su Dievu. Tačiau pamaldžių žmonių tarp Adomo palikuonių buvo nedaug. Vienas Seto ainis Enochas gyveno šventai, visą savo gyvenimą pašventęs tarnauti Dievui ir Dievas jį pasiėmė pas Save. Enochas neregėjo mirties. Kitas pamaldus žmogus buvo Nojus. Jo laikais Seto palikuonys (Dievo sūnūs) ėmė imti į žmonas žmonių dukras (žmogžudžio Kaino, gin-

klų išradėjo Tubal Kaino, tirono Lamecho palikuones) ir neliko pamaldžių žmonių žemėje. Dievas tarė: „Mano Dvasia nepasiliks amžinai žmoguje (vadinasi, Dievo sūnūs – žmonės, o ne angelai ar dar kažkas labiau fantastiško, kaip kai kurie mano), nes jis yra kūnas. Tetrunka jų dienos šimtą dvidešimt metų“ (Pr 6, 3).

Apgailestavo Dievas, kad sukūrė žmogų. Tai – nesuvokiama protu. Tačiau Savo slėpiningu gaillestingumu Dievas suteikė žmogui dar vieną progą: 120 metų per pranašą Nojų, regint visiems žmonėms stačiusio savo šeimai išsigelbėjimo arką, įtaigiai skelbiant apie būsimą teismą.

Tačiau, kaip sakė Jėzus, „jie nieko nenumanė“. Praėjo 120 metų, per kuriuos arka įgavo formą, buvo statomi deniai ir pertvaros, montuojamos kopėčios ir ruošiami pašarai. O žmonės vedė, tekėjo, statė ir griovė, pykosi ir taikėsi, žudė ir gimdė vaikus. Kol, Dievo paliepimu, Nojaus šeima įėjo į arką, paėmusi visokių rūšių gyvių po porą, o švarių – po septynias. Ir Dievas užvėrė paskui juos duris. Pats užvėrė.

Šios užvertos išsigelbėjimo arkos durys, kaip ir cherubinas prieš užvertus rojaus vartus, yra „baisios Dievo dienos“ simbolis, kada jau nė vienam žmogui neliks ir mažiausios vilties būti išgelbėtam.

Ir prasidėjo lietus. Vis lijo ir lijo, ir lijo... Vanduo padengė visą žemę, neliko nieko, už ko galima būtų užsikabinti, nė vieno kalno, į kurį galima būtų įkopti. Nieko! Lietus pylė ir pylė, o už arkos sienų buvo šilta, jauku ir saugu.

NUO ARARATO IKI BABILONO

„Taip tat Viešpats išsklaidė juos iš ten
po visą žemės paviršių...“

Pr 11, 8

Diena sekė dieną, savaitė savaitę, mėnesiai keitė vienas kitą, o lietus vis lijo ir lijo. Keturiasdešimt dienų ir naktų be perstojo lijo lietus ir penkis mėnesius virš žemės paviršiaus kilo vanduo, kol padengė visus kalnus. „Užsidarė gelmės šaltiniai bei dangaus langai ir lietus liovėsi“, – rašo Mozė (Pr 8, 2, TŽ). Nuo Adomo išvarymo iš Edeno iki prieštvaninės civilizacijos pabaigos praėjo keli tūkstančiai metų. Iš jos nieko neliko, išskyrus didžiulį laivą, kuriuo išsigelbėjo vienintelio žemėje dievobaimingo žmogaus šeimyna.

Smarkiai girgždėdama arka nusėdo ant Ararato kalno. Tačiau į gelbstinčio laivo bortus vis dar mušėsi vandenys. Praėjo keli mėnesiai, kol Nojus ir jo šeima galėjo palikti arką. Balandis su alyvmedžio šakele snape, atnešęs Nojui žinią apie tai, kad žemė išdžiūvo ir žmonės greit galės palikti savo slėptuvę, tapo taikos simboliu. Nojus, Semas, Chamas ir Jafetas su žmonomis davė pradžią naujai žmonijai ir potvaninei civilizacijai. O gyvūnai nusileido nuo kalno ir davė pradžią naujai planetos faunai.

Tvanas buvo baisi katastrofa, pakeitusi žemės veidą. Tai, ką mes matom dabar, kuo žavimės ir

kas glosto mūsų žvilgsnį, tėra buvusios Žemės didybės šukės. Klinčių kalnai – senovinės gyvūnijos ir augalijos pasaulio kapinės, kurių liekanos suslėgtos milžiniško spaudimo, galingais nuogulų sluoksniais liudija apie neišpasakytą senovės pasaulio turtingumą ir įvairovę. Mūsų automobiliai, gamyklos, šiluminės elektrinės naudoja senovinės biosferos liekanas: naftą ir dujas. Kai žmonės manęs klausia, kas nutiko senovės žmonėms, aš stengiuosi galvoti apie tai, kokius degalus pilu į mašiną ir kuo mes kūrename savo namus. Daugelis mokslo šakų tyrinėja Žemės praeitį, mūsų protėvių gyvenamąją terpę.

Viskas pasikeitė: gamta, klimatas, oro sudėtis, visas mus supantis pasaulis. Nojus ir jo sūnūs turėjo visko mokytis iš naujo.

Viskas pakito, tačiau nepasikeitė žmogaus širdis. Danguje kaip Dievo sandoros ženklas su naujų Žemės gyventojų protėviais žėrėjo nuostabi vaivorykštė, o Chamas, Nojaus sūnus, paniekino tėvą, sūnus prakeikė anūką...

Gyvenimo, Dievo sandoros taisyklės su naująja žmonija tuo metu buvo labai paprastos: visą gyvūnijos pasaulį Dievas pavedė žmogui ir davė jam maistui, uždraudė valgyti kraują ir daryti blogį kitiems žmonėms, nustatęs: gyvybė už gyvybę.

Praėjo šiek tiek laiko ir beveik visas žinomas pasaulis, kurį mes dabar vadiname Artimaisiais Rytai, buvo apgyvendintas Nojaus palikuonių ir jo sūnų. Ypatinga jėga, sėkme medžioklėje ir valdžia pasižymėjo Nimrodas, Chamo anūkas. Jis įkūrė pirmąją karalystę, kuriai priklausė Mesopotamijos žemės.

Ir pajudėjo visa žmonių daugybė į Rytus, ir apsigyveno jie Senaaro lygumoje. Vis sunkiau jiems sekėsi palaikyti santykius vienas su kitu, nes jie apsigyvendavo vis toliau vieni nuo kitų. Ir gimė idėja: įamžinti savo vardą, pastatyti paminklą savo didybei ir galybei. Jie nusprendė pastatyti bokštą. Aukštumo iki dangaus. Iki Dievo. Prabudo žmonių masėse Edeno gundymas: būsite kaip dievai...

Jie jau neturėjo technologijų akmenims pjaustyti ir buvo praradę gebėjimą mūryti akmenis, todėl nusprendė pagaminti plytas iš molio, išdeginant jas krosnyje, ir... užvirė liaudies statybos.

Dievas ilgai nelaukė. Lygiai tiek, kad jų įžūlios svajonės likučiai dar daug šimtmečių stebino keliautojus: ir sumaišė Dievas žmonių kalbas, ir nustojo jie statyti. Nustojo statyti ir bokštą, ir miestą. Ir buvo pavadintas miestas Babilonu. Dėl to, kad Dievas sumaišė visų žmonių kalbas, jie daugiau dėl nieko ir negalėjo susitarti.

O čia dėl pasikeitusių žemės plutos paviršiaus sąlygų įtakos prasidėjo žemynų judėjimas: „Jo dienomis (Pelego, Ebero sūnaus, Semo proproanūkio, Nojaus sūnaus) buvo padalyta žemė“ (Pr 10, 25). Ir išsibarstė Nojaus palikuonys po visą žemę. Nuo Babilono iki Grenlandijos, nuo Egipto iki Australijos ir salas apgyvendino, kurias galėjo pasiekti tik savomis valtimis.

Arką Ararato kalnuose užpustė storu sniego sluoksniu, Babelio bokštas aplinkinėms gentims tapo statybinėmis medžiagomis, o kiek toliau į pietus nuo bokšto, puikiajame Ūro mieste, Terachui (Nahoro sūnaus, Serugo sūnaus, Pelego sūnaus, kurio gimimo metu buvo padalinta žemė) gimė sūnus Abraomas. Kai jis subrendo, Dievas nusprendė su juo kalbėti, kaip kalbėjo su Adomu, Enochu, Nojumi... Tačiau tai jau kita Dieviško išgelbėjimo plano istorija.

PATRIARCHŲ LAIKAI

„Bet ką sako Raštas?
„Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam
buvo įskaityta teisumu“

Rom 4, 3

Nėra nieko stebėtino, kad Dievas išsirinko Nojų ir jo šeimą žmonių giminei išgelbėti nuo išnykimo: jis buvo vienintelis teisus žmogus žemėje. Tačiau mums iki galo nežinoma, kas nulėmė ypatingą Dievo palankumą Abramui – žmogui, gyvenusiam chaldėjų Ūro mieste. Žinoma tik tai, kad Dievas liepė jam palikti gimtąjį miestą su jo patogumais (tais laikais Ūre jau buvo vandentiekis, kanalizacija ir daugiaaukščiai namai!), palikti savo giminaičius ir keliauti į jam nepažįstamą žemę.

Tuo metu, kai Dievas pašaukė Abramą, praėjo šimtmečiai nuo tvano pabaigos. Gal būt maždaug tiek pat kiek nuo Lietuvos krikšto. Laikas bėgo, viena karta keitė kitą. Ir nepaisant to, jog tais laikais vidutinė žmonių gyvenimo trukmė buvo ilgesnė nei šiandien, prieštvaininės epochos atminimas pamažu blanko, virsdamas į legendas, mitus ir įvairių tautų, apgyvendinusių žemę po babiloniško išsklaidymo, religinius įsivaizdavimus.

Žinoma, kad Abramo tėvas buvo stabmeldys. Jis mirė Harane, į kurį persikėlė kartu su sūnumi ir anūku Lotu. Kaip Abramas ėmė tikėti, mes tiksliai

nežinome, nors apie tai pasakoja daugybē legendu. Abraomo, visu tikučiuju tēvo, asmenybē apgaubta paslapties ne tik krikščionybēje, bet ir kitose dviejose pasaulinēse religijose: judaizme ir islame. Tai, kā mums būtina apie jį žinoti, parašyta Biblijos puslapiuose. O ji mums pristato Abraomā kaip žmogū, visiškai pasišventusį Dievui, atsivėrusį jam ir pripažinusį jo asmenį kaip naujos nesuskaitomos tautos protėvį.

Senųjų laikū istorikai apie Abraomā rašē kaip apie žmogū, padariusį didelēs įtakos aplinkiniams. Jie tvirtino, kad jis egiptiečius išmokē matematikos pagrindū, finikiečiams atskleidē astronomijos paslapčių ir pamokē daugelio kitū mokslū. Tačiau Dievo žodis kreipia mūsū dėmesį į tai, kad Abraomas patikėjo Dievu ir tai jam buvo įskaityta teisumu. Abraomas atskleidē savo palikuonims, vadinasi, ir mums, kad yra tik vienas Dievas, Kurį kiekvienas žmogus pašauktas garbinti, ir teisingas Dievo garbinimas lemiamas ne forma, bet tikėjimu.

Pašauktas ir persikėlęs į Kanaanā Abraomas daug metų laukē jam pažadēto sūnaus. Jis ganē savo bandas ir laukē... Laukē ir tikėjo Dievā. Bevaikis senukas statē aukurus ir garbino savo Dievā, žadėjusį per jo palikuonis palaiminti visas žemēs tautas. Savo priklausymo Dievui ženklan

Abraomas atliko visos savo šeimos apipjaus-
tymą, kartu padėdamas pamatą žydų tautai susi-
kurti.

Tuo metu visame pasaulyje vyko įvairių
didingų įvykių: Ūre, gimtajame Abraomo mieste,
statė patį didingiausią to laikmečio šventyklos
kompleksą – zikuratą Mėnulio deivės garbei; fara-
ono Amenhotepo kariauna užkariavo Nubiją bei
Sinajaus pusiasalį ir egiptiečiai pradėjo išgauti
naftą bei dervą.

Tačiau Raštas ypač kreipia dėmesį į Abra-
omo – vienos giminės – istoriją. Nepaisant gar-
bingo amžiaus (jam tuo metu buvo šimtas metų),
Abraomas dėl savo tikėjimo gavo ilgai lauktą,
Dievo jam pažadėtą sūnų Izaoką, kuris, įtikėjęs
dangaus ir žemės Kūrėją, sekė tėvo pėdomis. Iza-
oko tikėjimas buvo malonus Dievui ir Jis pavadino
save „Abraomo ir Izaoko Dievu“.

Izaokui gimė dvyniai: Ezavas ir Jokūbas.
Vyresnysis sūnus Ezavas pasitarnavo kaip pavyz-
dys tikintiems Abraomo palikuonims, apsaugan-
tis mus nuo panašios klaidos: jis pardavė savo
pirmgimystę už raudoną viralą, taip atskirda-
mas save nuo dalyvavimo Dieviškoje viso pasau-
lio, taip pat ir atskiro žmogaus išganymo istori-
joje. Izaokas, jaunėlis Jokūbo sūnus, kovodamas
su Viešpaties angelu, gavo naują vardą Izraelis

bei Dieviškā palaiminimā. Jis tapo paskutiniuoju didžiuoju Dievo tautos patriarchu.

Svarbu pažymēti, kad Dievas, kai pašaukē Možę tarnystei, atsiskleidē tokiais žodžiais: „Aš esu tavo tėvo Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas“ (Iš 3, 6).

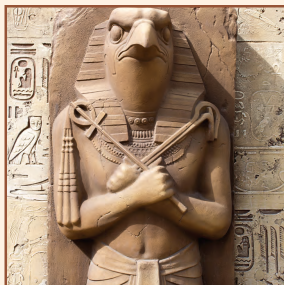
O apie mus gi Jēzus pasakē: „Daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir susēs dangaus karalystėje prie stalo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu“ (Mt 8, 11).

ŠVIESA ANT KALNO

„Tad atsikratykite svetimų dievų,
esančių tarp jūsų, ir palenkite savo
širdis į Viešpatį, Izraelio Dievą“

Joz 24, 23

Niekas iš egiptiečių net negalėjo įsivaizduoti, kad pas juos persikėlusi nedidelė klajoklių gentis čia liks ilgam. Dievas taip sutvarkė, kad vienas Jokūbo sūnus, Juozapas, būtų brolių parduotas į vergovę Egipte. Ten Dievas padarė Juozapą faraono vietininku, antru pagal įtakingumą asmeniu Egipte. Visa Juozapo pakviesta giminė persikėlė į derlingą, drėkinamą vandeningos upės slėnį Nilo deltoje. Dabar toje vietoje yra Egipto sostinė Kairas.

Klajokliams, visą gyvenimą gyvenusiems palapinėse, didingos šventyklos, keliančios pagarbą baimę, piramidės ir sfinksai, buvę kitame upės krante, atrodė kito pasaulio pasiuntiniai. Vietinių gyventojų požiūris į izraeliečius, nors ir buvo kiek paniekinantis (kaip ir į visus piemenis), tačiau geranoriškas ir maloningas – jie juk buvo Juozapo giminaičiai.

Tačiau prabėgo metai ir Juozapas numirė, o valdovu tapo kitas faraonas. Žydai, arba izraeliečiai, kaip tuo metu jau vadino Jokūbo Izraelio palikuo- nis, atsidūrė labai nepavydėtinoje padėtyje: jie jau negalėjo egiptietiškuose laukuose laisvai ganyti savo bandų – už visa tai reikėjo sumokėti... Tauta

pateko į vergišką priklausomybę žiauriems Egipto, senovės pasaulio civilizacijos centro, valdovams. Ši vergovė tęsėsi daugiau kaip 400 metų.

Nepaisant priespaudos ir priverstinio darbo, izraeliečių tauta dauginosi ir stiprėjo. Moterys buvo užgrūdintos ir tvirtos, vaikai – gausūs ir sveiki. Ir tada faraonas įsakė visus žydams gimusius berniukus skandinti upėje. Toks pats likimas laukė ir Jochabedos bei Amramo naujagimio sūnaus Mozės. Tačiau Dievas išgelbėjo jam gyvybę ir nukreipė gyventi ir būti auklėjamam pikčiausio žydų priešo faraono namuose.

Po keturiasdešimties metų Mozė buvo priverstas bėgti iš Egipto. Jis tapo piemeniu Midjano žemėse. Čia jis susituokė su Zipora, midjaniečių kunigo Jetro dukra. Keturiasdešimt metų jis ganė avis dykumoje. Netoli Sinajaus kalno Dievas atsiskleidė Mozei degančiame krūme ir pašaukė jį tapti izraeliečių tautos vadu. Čia pirmą kartą Dievas Mozei atsiskleidė Jahvės, tai yra Esančiojo, vardu. Mozė paklausė Dievo ir tapo Jo pranašu.

Grįžęs į Egiptą Mozė Izraelio Dievo – Abramo, Izaoko ir Jokūbo Dievo – vardu pareikalavo paleisti tautą. Faraonas (labai tikėtina, kad tai buvo faraonas Tutmozis III) užsikietino ir nenorėjo nieko žinoti apie vergų ir piemenų Dievą. Kol faraonas sutiko paleisti tautą, egiptiečius ištiko

dešimt bausmių. Paskutinės bausmės – pirmagimių mirties – metu Dievas, paliepęs ištepti durų staktas ir skersinius avinėlio krauju, išsaugojo Savo tautą nuo žūties.

Nuo to laiko žydai švenčia Pesachą, arba aramėjiškai Paschą, o tai pažodžiui reiškia „pereiti, praeiti pro šalį“. Šis žodis susijęs su velykine auka ir primena apie Aukščiausiojo pažadą: „Apeisiu jus, ir jokia rykštė neištiks jūsų...“ (Iš 12, 13). Velykinis avinėlis – esminis senatestamentis pirmavaizdis Jėzaus Kristaus, kuris tapo už mus paskerstu Avinėliu ir per atperkamąją auką išgelbėjo žmoniją.

Perėjimas per jūrą sausuma, stebuklingas išgelbėjimas nuo pražūties dykumoje, vanduo iš uolos, karčių vandenų išvalymas, mana iš dangaus visą keturiasdešimties metų klajonių laiką – šie ir daugelis kitų išėjimo įvykių buvo pramatyti ir įgyvendinti Dievo, mūsų atpirkimo Jėzuje Kristuje, simboliai ir įvaizdžiai.

Tautai atvykus prie Sinajaus kalno Mozė pakilo į viršūnę asmeniškai susitikti su Dievu. Čia Dievas su Savo tauta sudarė sandorą, duodamas Dešimt įstatymų bei suorganizavęs religinį ir visuomeninį gyvenimus, paremtus šiais įstatymais, taip pat taisyklėmis, ritualais, švenčių bei aukojimų kalendoriumi.

Tuo metu, kai Mozė ant kalno iš Dievo rankų ėmė sandoros plokštes, tauta šoko kalno papėdėje aplink suvokiamą, jaučiamą, pasiekiamą ir įprastą dievybę – stabą, padaryta Aarono rankomis.

Praeis keturiasdešimt metų, kol tarnas ir Mozės įpėdinis Jozuė įves izraeliečių tautą į Pažadėtąją žemę. Per visą šį ilgą laikotarpį vidury stovyklos, virš padangtės, visuomet švytėjo šviesa, naktį žemėn krito dangiškas maistas – mana, o iškeliavusių iš Egipto žydų rūbai ir apavas neseno. Jie išėjo iš Egipto viso labo per kelias dienas, tačiau Egiptui išėiti iš buvusių vergų širdžių reikėjo keturiasdešimties metų.

Dievas įvykdė patriarchams Abraomui, Izaokui ir Jokūbui duotą pažadą: davė jiems palikimu žemę, kurioje „tekėjo pienas ir medus“.

SUNKMEČIO TŪKSTANTMETIS

„Kiekvienas taip elgėsi,
kaip jam patiko“

Ts 21, 25

Apolono šventyklos griuvėsiai

Delfuose buvo sugriauta medinė Apolono šventykla ir pastatyta akmeninė. Hetitai stoji į karą su Egiptu. Kinijoje vyko karas su permaininga sėkme tarp senųjų karalysčių. Mikėnuose – statybų bumas. Tačiau visi šie įvykiai, kaip ir daugelis kitų, tik fonas, kuriame vyksta tai, kas svarbiausia, turintis ryšį su Dievišku visos žmonijos išganymo planu. Kanaano teritorijoje atsiranda Izraelio valstybė. Jos sostinė buvo nedidelis kaimas, kuriame stovi šventykla (palapinė) – dvasinis ir administracinis daugiagentės tautos centras.

Vadovaujama Mozės izraelitų tauta išėjo iš Egipto, prie Sinajaus kalno gavo Įstatymą, keturiasdešimt metų klajojo po dykumą, kol numirė visi, pripratę prie vergovės, nenuolankūs ir netikintys. Mozės įpėdinis Jozuė įvedė didžiulę tautą į žemę su įtvirtintais miestais, javų laukais, tankiais miškais, „kur teka pienas ir medus“.

Tačiau praėjo daug šimtmečių, kol iš išblaškytų genčių (pagal Bibliją – giminių) susiformavo viena tauta. Jai susijungti didelės įtakos turėjo Izraelį supusi ir dažnai dar silpną valstybę puldavusi priešų daugybė. Dievas duodavo tautai

teisėjus, kurie kaskart atnešdavo išlaisvinimą ir kokią nors, istoriniu požiūriu, nedidelę taikos ir gerovės laikotarpį. Deja, visą tą laiką svarbiausias Izraelio priešas buvo stabmeldystė ir visuotinai paplitę prietarai. Tauta tai sugriždavo prie tikėjimo į Dievą, tai vėl nupuldavo į absurdišką tarnavimą stabams.

Ir štai Izraelis iš teokratinės valstybės virto monarchine: tauta panoro turėti karalių „kaip ir kitos tautos“. Pirmajam karaliui neribota valdžia, turtai ir pergalės prieš priešus susuko galvą. Jis net sau pastatė paminklą. Iš tiesų, kaip sakė Saliamonas, nieko nauja nėra po saule. Dievas atstūmė jį ir karaliumi padarė Dovydą. Jo giesmės, psalmės ir pranašystės dar ir šiandien, praėjus trim tūkstantmečiams, įkvepia poetus, kompozitorius ir pamokslininkus.

Per tūkstantmetį, praėjusį nuo Dovydo, Dievo tauta patyrė daug sukrėtimų. Ir tik Babilonijos tremtis visam laikui išvadavo izraeliečius nuo stabmeldystės. Imperijos atsirasdavo ir išnykdavo: Asirija, Babilonija, Midija ir Persija, Makedonija... Romėnai, sutramdę priešininkus, Artimuosiuose Rytuose įvedė savą tvarką. Per visą imperiją buvo nutiesti keliai, užmegzta komunikacija tarp atskirų didelės valstybės dalių, įvesti visiems bendri įstatymai...

Atėjo laiko pilnatvė. Ir Dievas siuntė į pasaulį Išganytoją. Ne į Egiptą, Romą, Atėnus, o į mažą, purviną, neramios Judėjos provincijos miestelį, romėnų dėmesingai prižiūrimą ir kontroliuojamą despotiško karaliaus Erodo valdymo dienomis. Betliejus. Laukai. Piemenys.

Ir iškart į mus padvelkė kažkuo šviesiu, džiaugsmingu. Vilties vėjas – Dovydo Sūnus!

Betlejeus

LAIKO PILNATVĒ

„Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsu,
pilnas malonēs ir tiesos“

Jn 1, 14

Prie Azovo ir Kaukaze apsigyvena šiuolaikinių osetinų protėviai alanai; Kinijoje Šiongnu karalystė skyla Šiaurinę ir Pietinę; Peru buvo labai išvystyta kultūra su tais laikais pažangiu žemės ūkiu; Romos imperija nusidriekusi iki Anglijos ir Šiaurės Germanijos, apima visą šiaurinę Afriką, rytinį Viduržemį ir Mažąją Aziją. Visoje imperijoje egzistuoja bendras įstatymas, provincijos su sostine sujungtos grįstų kelių tinklu. Romoje pirmą kartą gyvena daugiau kaip milijonas gyventojų... Tačiau visa tai tėra istorinis fonas, kuriame vyksta tai, kas neįmanoma: ne laike ir ne erdvėje esantis Dievas paliko amžinybę ir, tapdamas Žmogumi, įžengė į Savo sukurtą Visatą..

Kurdamas pasaulį, Dievas žinojo, kas Jo laukia. Žinojo, kad Jo sutvertas žmogus atmes Jo valią, jog pabandytų tapti toks kaip Jis. Ir Dievas žinojo, kiek Jam kainuos siekti Jo pirminio tikslo. Kokią kainą Jam reikės sumokėti už bendravimą su žmogumi, gyvenančiu Jo pasaulyje: įsikūnijimą, kūno, laiko, erdvės apribotą gyvenimą, pažeminimą ir kentėjimą, nukryžiavimą ir net mirtį.

Būdamas berniūkštis Jis bėgios dulkėtomis Nazareto gatvėmis, miegos ant kieto pakloto, maitinsis skurdžiu amatininko maistu, dirbs Savomis rankomis ir bendraus su atstumtaisiais.

Visiškai suvokęs Savo prieš amžius buvusį egzistavimą ir vienybę su Kūrėju ir Tėvu, kartą dvylikametis Jėzus pasakys Savo motinai: „Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Lk 2, 49).

Jis priims krikštą iš Savo giminaičio Jono, vadinamo Krikštytoju. Ir pradės tarnauti, skelbdamas Savo Karalystę. Kiekvienu žodžiu, žingsniu ar veiksniu Jis išpildys tai, kas pranašų užrašyta Šventajame Rašte. Juk Jis Pats prieš šimtus metų juos įkvėpė tai užrašyti, nes žinojo, ką ketina daryti.

Šimtai pranašysčių buvo išpildytos Jo, Jame ir per Jį, kad visas pasaulis pamatytų: Dievas apsi-reiškė kūne! Ir gyveno pasaulyje, „pilnas malonės ir tiesos“. Savo žodžiu nuraminęs audrą, pasirodė kaip stichijų Valdovas. Įsakydamas demonams palikti jų kankinamuosius ir jiems paklusti, Jis apreiškė save kaip turintį galią dvasiniam pasauliui. Liepdamas mirusiam išeiti iš kapo, paralyžiuotam keltis ir eiti, raupsuotam tapti švairiu, aklam gimusiam praregėti, Jis apreiškė save kaip gyvenimo ir mirties Šeiminką.

Jo žemišķas gyvenimas pilnas giliausios prasmės. Jo Dvasia kalba per apaštalą: „Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir jis lygiomis juos prisėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išvaduotų tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją“ (Hbr 2, 14–15).

Jėzus pasakė Nikodemui: negimę iš aukšto, mes negalime pamatyti Dievo karalystės. Negalime į ją įžengti. Negalime tapti jos piliečiai (Jn 3). Gimimas iš aukšto galimas tik todėl, kad Jis tapo Žmogumi kaip mes, gimė iš Dievo, kad ir mes, tikėdami Jo atpirkimu ant kryžiaus, galėtume gimti iš Jo. Tikėdami Jėzų Kristų mes tampame Dievo Karalystės gyventojai, Dievo prigimties dalininkai ir įžengiame į Dievišką poilsį, amžinybę, šeštadienio originalą (Hbr 4, 3 ir kt.). Ten, kur Jis už mus įžengė kaip pirmtakas (Hbr 6, 20).

Jis po Savęs paliko dvylika mokinių: paprastų, nemokytų, neapsiskaičiusių, kad jie duotų pradžią Bažnyčiai – Visatos sutvėrimo tikslui.

PRISIKĖLIMO LIUDYTOJŲ LAIKAI

„Bet kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščių“

Apd 1, 8

Pirmoji savaitės diena maždaug 30 metų po Kr. Sekminių šventės rytas Jeruzalėje. Į žydų Šavuot šventę mieste susirinko apie milijoną piligrimų. Aplink šventyklą, į kurią piligrimai sunešė savo dešimtines, aukas, atnašas ir šventyklos mokestį, – netvarkinga minia. Babilonas. Judėjai ir prozelitai čionai atvyko iš įvairių kraštų: Europos, Azijos ir Afrikos. Kalba skirtingomis kalbomis. P pinigų šventyklos reikmėms reikia keisti į šekelius...

Vasara. Karštis. Dulkės. Avių bliovimas. Prekybininkų ir pinigų keitėjų balsai sumišę su giedojimu, psalmėmis ir maldomis iš vidinio šventyklos kiemo. Sargyba budriai stebi, kad niekas iš neapipjaustyųjų neižengtų tik į žydams skirtą šventovę.

Vienoje gatvėje taip pat susirinko didelė, daugiakalbė ir mišri minia. Žmonės priviliojo triukšmas iš dangaus. Virš besimeldžiančiųjų galvų – ugnies liežuviai. Pamokslaujantys – žvejai galilėjiečiai, nukryžiuotojo Rabino iš Nazareto mokiniai. Babilonietiško prakeikimo pabaigos ženklas: susirinkusieji suprato, kas buvo kalbama. Kiekvienas sava kalba. Naujos epochos pradžia: Bažnyčios laikas. Ši šventė – jos gimimo diena.

Dievas nuo aukštutinio kambario Jeruzalėje pradėjo paskutinį Savo žmonijos išganymo plano etapą. Šavuot, Toros dovanojimo ant Sinajaus kalno šventėje, kai į šventyklą kaip atnašą Dievui kunigai atnešė raugintos duonos, Dievas davė pradžią Savo Bažnyčiai: visiems Jį tikintiems davė Šventosios Dvasios dovaną. Visus padarė Savosios būties dalininkais, Savo vaikais, pasiuntiniais. Jo prisikėlimo liudytojais.

Pirmasis pamokslas. Pamokslauja Petras – atsižadėjęs, atgailavęs, priimtas ir siųstas. Klausytojų širdys virpa: „Ką mums daryti?“. Garsiai visiems laikams suskamba atsakymas: „Atgailaukite! Ir kiekvienas tepasikrikštija nuodėmėms atleisti vardan Jėzaus Kristaus – ir gaukite Šventosios Dvasios dovaną“. Ir jie atgailavo. Ir pasikrikštijo. Jeruzalėje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių. Ir įvairių religijų komposto krūvoje pradėjo augti nauja religija, nuostabi, galinga kaip pati gyvybė gražuolė Bažnyčia. Ir pasivadino ji „Viešpaties Keliu“, o jos nariai pradėjo vadintis šventaisiais, tai yra išrinktaisiais, pašvęstais Viešpačiui Dievui. Jie žengė Jo keliu ir nusekė paskui Jį.

Romoje gražuolės pirmąkart pradeda naudoti veidrodžius, padarytus iš stiklo. Kinijoje pastatytas pirmasis kabantis tiltas, padarytas iš metalinių grandinių. Sujungtoji Kinijos valstybė nugali

visus savo priešus ir nusidriekia iki Kaspijos jūros. Romos imperatorius Klaudijus gyvena mieste su milijonu gyventojų...

O iš „Jeruzalės iki žemės pakraščių“ iškeliavo Kristaus apaštalai. Iškeliavo su žinia, kad Dievas nuo laikų pradžios suplanavo Savo Sūnaus Jėzaus Kristaus atėjimą ir mirtį kaip auką už visas visų laikų žmonių nuodėmes. „Ir štai Dievas nebepaiso anų neišmanymo laikų, bet dabar nurodo žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti. Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per vieną žmogų, kurį tam paskyrė, ir visiems laidavo, prikeldamas iš numirusių“ (Apd 17, 30–31). Ir žmonės ėmė atgailauti. Azijoje, Europoje, Afrikoje.

Prisikėlimo liudytojai pradėjo užrašinėti tai, ką matė ir girdėjo. Jie užrašė savo liudijimą Evangelijose, laiškuose. Už šį liudijimą jie paaukojo savo gyvenimą. Kai kuriuos nukryžiavo. Kitiems nukirto galvas. Ir kai paskutinis tiesioginis liudytojas, pirmojo amžiaus pabaigoje vienintelis likęs gyvas, padėjo tašką savo laiške septynioms bažnyčioms po žodžių: „Tas, kuris šitai liudija, sako: „Taip, aš veikia ateinu!“ Amen. Ateik, Viešpatie Jėzau! Viešpaties Jėzaus malonė su jumis visais! Amen“ (Apr 22, 20–21), tada Dievas pabaigė Savo apreiškimą Bažnyčiai ir pasauliui, duodamas jam Šventąjį Raštą.

Ir šventykla buvo sudeginta ir sugriauta. Švenčių švenčiausia sutrypta ir apiplėšta. Ir išsipildė: ir bus „jūsų namai tušti“ (Lk 13, 35, TŽ), „o Jeruzalę mindžios pagonyš, kol baigsis pagonių laikai (Lk 21, 24). Ir neliko akmenš ant akmenš, ir suarė miestą, ir apibarstė jį druska. „...Nes tu nepažinai savo aplankymo meto“ (Lk 19, 44).

Su paskutiniojo Kristaus apaštalo Jono mirtimi pasibaigė Jo prisikėlimo liudytojų laikai. Tačiau pagal Pauliaus žodį, mes visi tikime, todėl kad „kokia beribė Jo jėgos didybė mums, kurie tikime, veikiant jo galingai jėgai. Ja jis veikė Kristuje, prikeldamas Jį iš numirusių ir pasodindamas savo dešinėje“ (Ef 1, 19–20, TŽ).

Prisikėlimo jėga – Dievo Bažnyčios jėga. Šia jėga ji gyvena. Ja sutvirtinta iškeliavo Dievo Karalystei užkariauti žmonių širdis visoje žemėje.

ĮRAŠYTI DANGUJE

„Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės, prie nesuskaitomų tūkstančių angelų ir iškilmingo sambūrio, prie danguje įrašytųjų pirmagimių Bažnyčios, prie visų Teisėjo Dievų, prie ištobulintų teisiųjų dvasių...“

Hbr 12, 22–23

Romos, Kartaginos, Aleksandrijos, Smirnos arenų kraujas nusidažydavo krikščionių kankinių, atsisakančių nusilenkti stabams, garbinti imperatorius, prisidėti prie „nevaisingų tamos darbų“ (Ef 5, 11), krauju. Bet, anot Tertuliano (apie 160 – po 220 m.), „kuo daugiau jūs mūsų išnaikinate, tuo labiau mes pasidauginame; kankinių kraujas yra krikščionybės sėkla“ (iš teologinio Tertuliano veikalų „Apologija“).

Pirmaisiais šimtmečiais Jėzaus Kristaus Bažnyčia augo, kaip ir kalbėjo jos Įkūrėjas: „Dangaus karalystė panaši į raugą, kuri moteris ėmė ir įmaišė trijuose saikuose miltų, ir nuo jo viskas įrūgo“ (Mt 13, 33). Nepaisant persekiojimų, bažnyčios radosi ir augo visose antikinio pasaulio kraštuose. Jėzaus pasekėjai, iš apaštalų rankų perėmę Gerosios Naujienos estafetę, nunešė ją „ligi pat žemės pakraščių“ (Apd 1, 8) į visas tuo metu žinomas šalis.

Padavimas pasakoja, kad Tomas atnešė Evangeliją į Indiją, Andriejus – ant Dniepro krantų, Judas Tadas ir Baltramiejus – į Armėniją... Kaip ten bebuvo, mes žinome, kad Evangelijos skelbėjai atnešė ją į pačius tolimiausius pasaulio kraštus.

Bėgant šimtmečiams žemėje augo gyvybės medis – Dievo Karalystė. 301 m. Armėnijos karalius Trdatas III pirmąkart istorijoje paskelbė krikščionybę valstybine religija, 313 m. imperatorius Konstantinas – visoje Romos imperijoje, 965 m. vikingų karalius Haraldas davė pradžia krikščionybei sklisti tarp šiaurės tautų, 988 m. jo giminaitis kunigaikštis Vladimiras „apkrikštijo“ Kijevo Rusią, o kunigaikščio Vytauto Didžiojo ir Lenkijos karaliaus Jogailos iniciatyva 1387 metais Lietuva oficialiai tapo krikščioniška šalimi.

Tačiau Dievo Karalystės slėpinys yra tas, kad kiekvienas, kuris priima Jėzų Kristų kaip Viešpatį ir Išgelbėtoją, tampa Dievo prigimties dalininkas (2 Pt 1, 4), gauna amžinąjį gyvenimą (Jn 6, 47), tampa dangaus pilietis (Fil 3,20), naujos žmonijos ne pagal Adomą, o Kristų narys (Rom 5). Dievo Karalystės slėpinio ir jos Apreiškimo apaštalams bei visiems tikintiesiems, esantiems po jų, esmė yra ta, kad mes, tikintieji, turime reikalą su dangiška Jeruzale ir iškilmingu užrašytą danguje pirmagimių susirinkimu (Hbr 12, 22–23), Kristaus Sužadėtine, kurią Jis „kartu prikėlė ir pasodino danguje Jėzuje Kristuje“ (Ef 2, 6, TŽ). Jis gyvena mumyse ir mes – Dievo vaikai, Jo Karalystės gyventojai; mes gyvename Jame ir Juo ir Dievo Karalystė šiame pasaulyje mumyse ir per mus.

Per šiuos amžius, pradedant nuo Sekminių dienos, per kruvinus persekiojimus, pasiaukojantį atsidavimą, daugiaamžę drąsią kovą su „dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“ (Ef 6, 12) Dievas kuria Bažnyčią – visos Visatos tikslą.

„Aš išvydau tarsi stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir žmones, kurie buvo pergalėję žvėrį, jo atvaizdą ir jo vardo skaičių, stovinčius su Dievo arfomis ant stiklo jūros. Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: „Didingi ir nuostabūs tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve! Teisingi ir tikri tavieji keliai, tautų Valdove! Kas nesibijotų, Viešpatie, ir negerbtų tavojo vardo?! Juk tu vienas šventas! Visos tautos ateis ir šlovin-damos puls veidu prieš tave, nes paaiškėjo tavo teisūs sprendimai“ (Apr 15, 2–4).

„Jis parodė man tyrą gyvenimo vandens upę, tvaskančią tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto. Viduryje miesto gatvės, abejose upės pusėse, augo gyvenimo medis, duodantis dvylika derlių, kiekvieną mėnesį vedantis vaisių, o to medžio lapai – tautoms gydyti. Ir nebus daugiau jokio prakeikimo. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir Jo tarnai tarnaus Jam. Jie regės Jo veidą, ir jų kaktose bus Jo vardas. Ten nebus nakties, jiems nereikės nei žiburio, nei saulės šviesos,

nes Viešpats Dievas jiems švies, ir jie viešpataus per amžius“ (Apr 22, 1–5, TŽ).

Ši ateitis šandien reali visiem Jo šventiešiem, tikintiem Jēzū Kristū, todēl jie žvelgia ne ī tai, „kas regima, bet ī tai, kas neregima, nes kas regima, yra laikina, o neregima – amžina“ (2 Kor 4, 18, TŽ).

KELI PATARIMAI IEŠKANČIAM IŠGELBĖJIMO

Galbūt tu jau ne kartą atgailavai ir prašei Dievo atleidimo, bet viskas liko taip pat, kaip buvo. Tu žinai, kad jei viskas taip ir liks, tu – miręs nusidėjėlis ir tavęs laukia pragaro kančios. Tu nusivylei ir nežinai, ką daryti. Jei taip, tada leisk tau patarti.

Tačiau iš pradžių mes su tavimi sutarkime: mūsų tikėjimo pamatas bet kokiam dvasinio gyvenimo pasireiškimui, pagrindinis ir vienintelis Dievo pažinimo autoritetas mums yra Biblija. Ir tik Biblija!

Biblija kalba Jėzaus Kristaus žodžiais: „Ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn 6, 37). Jėzus Pats apie Save sakė: „Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo pražuvę“ (Mt 18, 11).

Tad tavo išgelbėjimas – Jėzaus Kristaus atėjimo į šį pasaulį tikslas, Jo mirties ant kryžiaus ir prisikėlimo iš numirusių prasmė. Ką tau konkrečiai daryti, kad metai iš metų nevaikščiotum ratu nuo vieno atgailavimo prie kito, ir antro, ir trečio, negaudamas išgelbėjimo džiaugsmo ir tikrumo dėl ateities?

Žingsnius, kuriuos aš tau siūlau, geriausia žengti kartu su bažnyčios tarnautoju ar bet kuriuo brandžiu krikščioniu. Jeigu tu tokių nepažįsti, tada gali atgailauti ir vienas.

Apaštalas Paulius savo pamoksle sakė: „Ir štai Dievas nebežiūri anų neišmanymo laikų ir dabar įsako visur visiems žmonėms atgailauti“ (Apd 17, 30).

Kaip tai padaryti? Tu atsiklaupi ir sakai (iš visos širdies, nuoširdžiai, kitaip neverta ir pradėti):

„Viešpatie, mano Dieve! Aš žinau, kad esu nusidėjėlis. Aš daug nusidėjau. Man net gėda Tau įvardinti savo nuodėmes, bet aš ir pagal savo prigimtį esu nusidėjėlis, nes su malonumu dariau nuodėmes. Būk man, nusidėjėliui, gailestingas! Atleisk visas mano nuodėmes ir Savo gailestingumu apvalyk mane nuo bet kokio neteisumo!

Viešpatie Jėzau Kristau, dėkoju Tau, kad Tu prisiėmei visas mano nuodėmes, atpirkai

mane ir apvalei! Dėkoju tau už tai, kad Tu apie mane pasakei: „Ateinančio pas Mane aš neatstumsiu“. Ir aš atėjau pas Tave. Ir aš visa širdimi tikiu, kad Tu manęs neatstumi, bet atleidi ir priimi.

Dėkoju Tau už nuodėmių atleidimą ir amžinojo gyvenimo dovaną! Aš tikiu Tavo Žodžiu! Tu pats sakei, kad tikintys Tave ir priimantys Tave turi amžinąjį gyvenimą ir nestoja prieš teismą, bet pereina iš mirties į gyvenimą. Dėkoju Tau, Viešpatie!

Dangiškasis Tėve! Aš tikiu Jėzų Kristų, tikiu Tavo Žodžiu. Tu Pats sakei, kad priėmusieji Jėzų Kristų tampa Tavo vaikais. Aš tikiu Tavo Žodžiu. Dabar ir aš – Tavo vaikas! Su dideliu džiaugsmu ir dėkingumu priimu šią didžią garbę!

Tu Savo Žodyje sakei, kad tikintys Tave gauna Šventosios Dvasios dovaną. Aš tikiu šiuo Tavo Žodžiu ir prašau Tavęs: Savo Šventąja Dvasia dabar ir visam laikui apsigyvenk mano širdyje.

Tau paskiriu savo gyvenimą ir Tavo valioje visi mano darbai, ir mintys, ir mano žodžiai: viską atiduodu Tavo valiai! Tu – mano Dievas, mano Viešpats ir Gelbėtojas! Tau per amžius priklauso mano gyvenimas!

Viešpatie, mano Dieve ir mano Gelbėtojai, atsižadu Šėtono ir jo valdžios, visų jo darbų, visko, kas mano gyvenime buvo susiję su juo. Tu Viešpatie, Šventas mano Dieve, Tau atiduodu savo gyvenimą ir priimu Tavo gyvenimą Tavo šlovei! Amen!“

Jei ši tavo malda buvo nuoširdi, nėra jokios abejonės, kad Viešpats išpildė tavo širdies troškimą. Dabar tu – Dievo vaikas. Tu pažįsti Jo Žodį, kuriame parašyta: „Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais“ (Jn 1, 12).

Siūlau tau atkreipti dėmesį į žodžius „galią būti Dievo vaikais“. Dabar tu turi galią. Galią prieš nuodėmę, gundymus, save patį. Iki šiol nuodėmė turėjo galią prieš tave, dabar tu turi galią prieš ją. Naudokis ja. Įprask mintyse, žodžiuose ir darbuose vadovautis tik Dievo Žodžiu, tik Jo valia. Tai panašu į jodytojo išjodinėjamus arklius, kuriuos pratina klausyti raitelio, paklusti kamanoms. Taip tu gali tavyje gyvenančios Šventosios Dvasios jėga sutramdyti savo kūną. Ir tu pastebėsi, kad bėgant laikui pradės keistis ir tavo charakteris.

Patariu kasdien skaityti Evangeliją, kad tu neišvaistytum šios jėgos, bet sutvirtėtum tikėjimą ir praktikuotum šventėjimą. Patariu skirti

tam mažiausiai pusvalandį per dieną. Geriau – daugiau. Nusistatyk laiką maldai. Patariu melstis nustatytu laiku, kad įprastum. Ryte, per pietus ir vakare – gera praktika. Taip pat patariu tau išmokti daug kartų per dieną melstis širdyje dėl bet kokios priežasties, bet kuriuo klausimu. Tavo siela bus tau dėkinga.

Dabar noriu duoti tau dar vieną svarbų patarimą: susirask bažnyčią, kurioje skelbiama Evangelija, garbinamas tik Jėzus Kristus (be bendravimo tikintysis niekaip neapsieis), ir pasikrikštyk. Krikštą tam tikrą prasme galima palyginti su santuoka. Krikštu tikintis susitapatina su Jėzaus Kristaus mirtimi ir Jo prisikėlimu. Jėzus Kristus sakė: „Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas“ (Mk 16, 16).

Jis taip pat įsakė: „Todėl eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu, mokydami juos laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Amen“ (Mt 28, 19–20, TŽ). Taigi tu turi tarnystę – skelbti kitiems apie tai, ką Jėzus Kristus dėl tavęs padarė.

Jūsų tolesniam augimui galiu rekomenduoti
mūsų žurnalą „Вера и жизнь“
(„Tikėjimas ir gyvenimas“), kurį galite
užsiprenumeruoti interneto tinklalapyuose

www.lio.ru

arba

www.sns.org.ua

arba parašę mums adresu:

wzorn@lio.org

Taip pat rekomenduoju žurnalą
„Gyvieji šaltiniai“ kurį galite
užsiprenumeruoti tinklalapyje

www.gyviejisaltiniai.lt

arba parašę adresu:

gncentras@gmail.com

Jei Jūs turite klausimų, parašykite mums
tais pačiais adresais.